

For at opnå samme sikkerhed med hensyn til meddelelsens autenticitet (at den stammer fra den angivne afsender) og integritet (at den ikke er blevet ændret undervejs) ved digital kommunikation som ved traditionel papirbaseret kommunikation foreslår arbejdsgruppen, at afsenderen skal anvende en digital signatur, jf. herom punkt 2.2. ovenfor. Det foreslås samtidig, at Domstolsstyrelsen kan fastsætte nærmere regler om den digitale signatur, herunder hvilke sikkerhedsmæssige krav signaturløsningen skal opfylde.

Efter de foreslåede regler kan der kun stilles krav om digital signatur i tilfælde, hvor der gælder formkrav om skriftlighed og/eller underskrift. Det må imidlertid forventes, at domstolene vil modtage digitale meddelelser, der ikke er forsynet med digital signatur, og hvor det for den almindelige bruger måske kan være tvivlsomt, om der i det enkelte tilfælde gælder et sådant krav. For at lette brugen af digital kommunikation foreslår arbejdsgruppen derfor, at der i tilfælde, hvor der gælder formkrav, og der ikke er anvendt en digital signatur, kan meddeles en frist til at genfremsende meddelelsen med en digital signatur. Dette svarer til ordningen efter retsplejelovens § 349, stk. 2, om fastsættelse af en frist til at afhjælpe mangler ved en stævning.

Arbejdsgruppen forudsætter i øvrigt, at de foreslåede regler om digital kommunikation med domstolene også finder anvendelse ved kommunikation med Procesbevillingsnævnet.

2.5.3. Arbejdsgruppen anfører, at det kan være tvivlsomt, hvornår en digital meddelelse kan anses for at være »kommet frem« til en domstol eller modtaget. Spørgsmålet er af væsentlig betydning, navnlig i relation til frister for sagsanlæg, forældelse mv. Usikkerhed med hensyn til dette spørgsmål kan endvidere indebære, at digital kommunikation vil ske i mindre omfang. Arbejdsgruppen foreslår derfor, at der i loven udtrykkeligt tages stilling, hvornår en digital meddelelse anses for modtaget og dermed kan virke fristafbrydende. Det foreslås, at det afgørende tidspunkt er, hvornår meddelelsen kan gøres tilgængelig for retten. Dette tidspunkt kan være forskelligt, alt efter hvilken digital kommunikationsform der anvendes. Det er således ikke afgørende, hvornår meddelelsen rent faktisk gøres tilgængelig for retten.

En digital meddelelse må efter arbejdsgruppens forslag anses for modtaget, når meddelelsen er tilgængelig for retten i en modtagelsesanordning eller et datasystem på en sådan måde, at meddelelsen kan behandles. Kan modtagelsestidspunktet for en elektronisk meddelelse ikke fastlægges som følge af problemer med rettens it-systemer eller andre lignende proble-

mer, må meddelelsen anses for at være kommet frem på det tidspunkt, hvor meddelelsen blev afsendt, hvis pålidelige oplysninger om afsendelsestidspunktet kan fremskaffes.

Der henvises til redegørelsen side 73 ff., 84, 93 ff., 103 f. og 108 om arbejdsgruppens overvejelser om digital kommunikation til domstolene.

Ved digital kommunikation til domstolene er det som udgangspunkt op til afsenderen, om meddelelsen skal krypteres eller lignende for at sikre, at uvedkommende ikke kan læse meddelelsen. Persondatalovens regler om behandling af personoplysninger gælder dog også i denne situation, hvilket bl.a. indebærer, at en advokat f.eks. ikke må sende fortrolige oplysninger til domstolene ved brug af digital kommunikation, f.eks. i en stævning med bilag, uden at der er foretaget kryptering eller lignende med henblik på at sikre, at uvedkommende ikke kan læse meddelelsen. Det antages, at dette også gælder oplysninger om den pågældendes klient, selv om klienten f.eks. måtte have givet samtykke til, at oplysningerne sendes ukrypteret.

2.5.4. Med hensyn til digital kommunikation fra domstolene er det arbejdsgruppens opfattelse, at domstolene bør anvende digital kommunikation i videst muligt omfang.

Arbejdsgruppen bemærker, at der må antages at gælde en generel regel om, at private personer, virksomheder mv. som udgangspunkt ikke bør kunne kontaktes af domstolene eller andre offentlige myndigheder ved digital kommunikation, medmindre den pågældende forudgående har givet et udtrykkeligt eller stiltiende samtykke. Et sådant samtykke vil kunne ligge i, at borgeren selv har henvendt sig ved digital kommunikation. Ved professionelle parter, som f.eks. advokater og andre offentlige myndigheder, kan samtykket ligge i anvendelse af brevpapir med angivelse af e-mailadresse.

Efter arbejdsgruppens opfattelse vil udtrykkelige regler om digital kommunikation fra domstolene medvirke til at klargøre retsstillingen på dette område, hvilket i sig selv vil kunne fremme digital kommunikation. Arbejdsgruppen foreslår derfor en præcisering af retsplejelovens § 154, således at det udtrykkeligt fremgår, at der kan anvendes digital kommunikation fra retten, hvis modtageren har samtykket heri. Det foreslås endvidere, at der i konkursloven og dødsbo-skifteloven indsættes udtrykkelige regler om, at meddelelser fra domstolene kan sendes ved brug af digital kommunikation. Med hensyn til det særlige spørgsmål om digital forkyndelse henvises til punkt 2.6. nedenfor.